

Nr 424.

Av herr **Andersson** i Rasjön **m. fl.**, i anledning av
Kungl. Maj:ts proposition, nr 121, med förslag till motorfordonsförordning m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 121 begäres riksdagens yttrande över förslag till motorfordonsförordning och vägtrafikstadga. I paragraf 5 uti sistnämnda stadga föreslås införande av en ovillkorlig bestämmelse att å med dragare förspänt fordon, som under mörker framföres å väg, skall föras antingen tänd lykta så anbragt, att ljuset är synligt på avstånd såväl framifrån som bakifrån, eller ock reflexanordning, som vid belysning återkastar sken såväl framåt som bakåt. Lykta och reflexanordning skola visa vitt ljus framåt och rött ljus bakåt. Reflexanordning skall vara av godkänd typ. För närvarande gäller i förevarande hänseende, att länsstyrelse vid behov kan utfärda föreskrift beträffande viss väg med livlig trafik, att lykta skall föras å hästfordon. Enligt uppgift i propositionen har sådan föreskrift utfärdats allenast av överståthållareämbetet för vissa större utfartsvägar från Stockholm.

Förslag om obligatoriskt förande av lykta å hästfordon ha tidigare förelegat inför riksdagen men avvisats med hänsyn till de olägenheter, som därmed skulle orsakas trafikanterna, särskilt den jordbrukande befolkningen. Vi anse att samma skäl för avslag alltjämt föreligga. Svårigheterna att anbringa tillfredsställande belysningsanordning på alla slag av hästfordon torde vara vida större, än vad i propositionen antages, även fastän i förslaget nu införts medgivande att i stället för lykta använda reflexanordning. Med den mångfald typer av fordon, som jordbrukarna i vårt land behöva använda, olika för sommar och vinter, kommer en bestämmelse om belysningsanordning å fordonen att bli synnerligen svår att efterleva. I praktiken kan ett dylikt påbud ge anledning till trakasserier från motorförarnas och polismyndigheternas sida och det komme säkert att av jordbrukarna betraktas som en onödig och tyngande pålaga.

De försök, som de motorfordonssakkunniga föranstaltat med reflexanordningar, kunna icke anses tillfyllest för att bevisa dessa anordningars lämplighet, då därvid använts fordonstyper, som förekomma i Stockholm, men icke sådana, som kunna anses representativa för jordbrukets skiftande behov.

Det förhållande, att hittills gällande bestämmelser i ämnet icke mer än som skett kommit till användning, synes oss tyda på, att något större behov av ett stadgande om obligatoriskt förande av lykta å hästfordon icke föreligger. I vägtrafikstadgans andra paragraf heter det bl. a., att varje vägfarande skall iakttaga all den omsorg och varsamhet, som till förebyggande av olycksfall betingas av omständigheterna. Om denna betydelsefulla föreskrift iakttages av motorförarna, blir behovet av särskilda belysningsanordningar å hästfordon relativt ringa. En bestämmelse i den riktning, som i propositionen föreslås, skulle övervältra en större del av ansvaret för välfärden å landsvägarna från motorförarna till körsvennerna å hästfordonen. Då vi icke anse en sådan utveckling önskvärd och då vi anse, att jordbrukarna böra besparas kostnaderna för ifrågavarande belysningsanordning å hästfordonen, få vi föreslå,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 121 med förslag till motorfordonsförordning och vägtrafikstadga uttalar, att bestämmelsen i vägtrafikstadgans § 5 om obligatoriskt förande av lykta eller annan belysningsanordning å hästfordon måtte utgå.

Stockholm den 7 mars 1930.

Gustaf Andersson
i Rasjön.

Ernst Lundgren.

O. E. Sandberg.

And. Hilding.

Oscar Osberg.
